

ETT UPP PÅ JUSTIN

Golfsommarens höjdpunkt inträffade på Royal Birkdale.

DET VORE JU GANSKA meningslöst för till exempel redaktionschef Tomas och mig att spela tvåmål i Humlegården om motståndarna hette Zlatan och Henke. Vi skulle inte få låna bollen. Skulle vi spela dubbel mot Nadal och Federer hade vi inte kunnat returnera en serve. Men häromdagen spelade jag några hål med Justin Rose, och det var i och för sig ingen särskilt jämn match i slutändan men ändå högst angenämt.

I alla fall för mig.

Golf är ett speciellt spel på många sätt och detta är ett av dess unika... ja, vad heter det på svenska? ... jo, just det, selling points!

Alla kan spela med och mot varandra, även om det inte är särskilt uppbyggligt att se Justin driva bollen 300 yards med precision när man själv har problem att träffa jordklotet, så är det ändå en upplevelse.

Vi kan tävla mot varandra. Man kan förundras över det märkliga i att det vi kallar små marginaler kan göra så enormt stor skillnad. Trots att det finns ett oändligt gap mellan oss i teknisk skicklighet så är vi så nära varandra. Ibland.

På det 15:e hålet, där vår ”match” började, slog Justin en drive och skickade sedan ett mellanjärn ned i greenbunkern till höger. Han la upp den till tre meter från flaggan. Jag slog en hybrid ut på fairway, transporterade bollen till 100 meter kort green med en järnfem, slog en wedge in och puttade två gånger. Enligt boken.

Justin missade sin birdieputt.

Vi gjorde båda par. Vi skrev varsin femma i scorekortet och gick mot 16. Vi befinner oss i olika solsystem, i varsin ände av golfens ytterligheter, men på just det hålet var jag lika bra som Europas bästa golfspelare 2007. Åtminstone på pappret. Ja, bättre rent av eftersom jag hade slag. Jag misstänker att det var den här sommarens stora golf framgång i mitt fall. Och lita på att mina vänner kommer att få höra det efter midsommarens andra snaps: Ett upp på Justin efter ett hål...

VI PRATADE LITE OM SPELET. Det har ett slags integritet som är högst nyckfull. Spelet släpper oss aldrig riktigt nära; vi får kämpa och lirka för varje liten framgång. Och ibland är inte framgången

En röd Rose återvänder till Birkdale i sommar.

ens att betrakta som en framgång. Som när vi slår dagens enda drawade 230-metersdrive på ett kort dogleg höger (till exempel Birkdales 16:e...). Vi kan aldrig ta något för givet. Om detta vet Justin Rose en hel del. Du möter honom och Royal Birkdale i vår British Open-special på sidan 60.

DU MÖTER OCKSÅ en annan spelare och en annan bana, den kanske störste damgolffaren genom tiderna. Annika (det räcker med förnamnet) vars tävling i sommar spelas på Frösåker som nu – äntligen! – får arrangera sitt första riktigt stora mästerskap. Både banan och Annika är värd en stor publik.

Ha en riktigt skön golfsommar!

TOMMY JEPSSON
Chefredaktör

3 SAKER JAG SKA GÖRA I SOMMAR

SPELA DET NYA 6:E HÅLET PÅ KRONHOLMEN

Det går utmed havet och risken är väl stor att min boll landar i detsamma eftersom det ligger höger om fairway. Mitt i fairway står för övrigt en tall som banarbetarna på Visby GK vägrade att såga ned när Fulke ville ha bort den. ”Vill du ta ner den tallen, då får du såga ner den själv”, sa de. Civil olydnad fungerar.

Tallen står kvar. Om den nu inte blåst ned sedan jag såg den senast?

TRÄNA I TRÄDGÅRDEN

Barnen älskar det. Inte jag. När jag, vanligen på min första semesterdag, spänner upp träningstältet så flockas kvarterets ungar runt bagen. Det tar mig två timmar att veckla ut tältet (som ska vara av pop-up-konstruktion), och en timme för ungarna att tröttna. Men det är det värt. Men jag vågar inte tänka på vad grannarna tänker.

SLÅ UT MED RÄTT KLUBBA

Förra året hade jag den rakt motsatta ambitionen – att chansa mer, våga oftare. Men det var inte så roligt i längden att leta boll. I år blir det säkra utslag. (Så säkra de nu kan bli...)

Målet är mer spel, mindre leta, snabbare rundor. Och så funderar jag på att använda mig av det som brukar gå under begreppet ”spelstrategi”.

Undrar om man håller på att bli gammal?